Ч. 22 Пятниця 29 січня (10 лютого) 1899 Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Чутка про скликане галицкого сойму. — Битва коло Манілї і становище Таґалів.)

„Slovenec" доносить з Відня, що вже в найблизших днях мають появити ся три розпорядженя цісарскі іменно в справі реґуляциї платні служби державної, підвисшеня податку від цукру і континґенту рекрутів.

До „Hlas-у Narod-а" доносять з Відня, що підчас послїдної конференциї правительства з проводирями партий правиці що-до кампаниї соймів краєвих, займано ся також справою посередних виборів до Ради державної з соймів краєвих. Против того однакож запротестували представителї християньско-славяньско-народного союза, кажучи, що в той спосіб були би змушені до мовчаня меншости славяньскі в чотирох соймах. Молодочехам припаде підчас будучої сесиї соймової задача поставленя таких внесень, котрі з одної сторони мають сповнити бажаня чеські а з другої мають дати почин до порозуміня з Нїмцями.

„Narod. Listy" доносять з Відня, що вчера відбуло ся засїдане парляментарної комісиї Кола польского в присутности міністра для Галичини Екс. Єнджейовича і Є. Екс. п. намістника ґр. Пініньского — та що ухвалено на нїм висказати супротив правительства бажане, щоби сойм галицкий був скликаний на день 16 лютого.

Тепер суть вже трохи докладнїйші вісти о битві Американців з Таґалями (краєва назва жителїв на Филипиньских островах). Битва, як вже звістно, розпочала ся ще в суботу вечером і тревала з малими перервами через цілу ніч а відтак ще й через цілу недїлю. Побоєвище тягнуло ся півколесом коло міста на 17 миль (анґлїйских, $4^1/_4$ наших). Перші почали стріляти Американцї, але визвані до того Таґалями. В першій хвили Таґалї відперли американьску передну сторожу, аж прийшла поміч і тогди Таґалї в трох місцях мусїли уступити ся. Так тягнула ся битва аж до півночи. О 4 год. рано розпочала ся знов битва а рано в недїлю около 10 год. Американцї зайшли Таґалів з двох боків і до вечера зовсім їх відперли. Чи однакож в сїй битві Таґалї стратили аж 4000 після иньших навіть 5.500 людий, о тім можна сумнївати ся.

Вість, що Американцї згодили ся на то, щоби заплатити Ішпаниї 48 мілїонів зр. за відступлене филипиньских островів, зробила серед Таґалів як найгірше вражінє і викликала обурене; они кажуть, що не хотять того щоби їх продавано як худобу, ба ще й дешевше як худобу. Таґалів єсть на Филипинах 10 мілїонів душ, отже на кожду душу припадає по 4 зр. 8 кр., значить ся далеко понизше цїни найгіршого коня. Заким Филипинцї виставлять ся на таку ганьбу, волять вести борбу і кажуть, що Ішпанія не мала до них права, бо они прогнали Ішпанців з кождого кутика на островах.

З Руского Тов. педаґоґічного

(Справоздане головного виділу за час від 6 марта до 31 грудня 1898).

На послїдних, загальних зборах вибрані до виділу отсї члени:

Вп. п. Едвард Харкевич, директор акад. ґімназиї, голова.
„ Василь Білецкий, професор акад. ґімназиї у Львові.
Вп. пані Варвара Літиньска, учителька у Львові.
Вп. п. Іларий Огоновский, професор акад. ґімназиї.
„ Др. Михайло Пачовский, професор акад. ґімназиї.
„ Прокіп Мостович, проф. акад. ґімназиї.
„ Кость Паньковский, настоятель Інституту сьв. о. Николая у Львові.
„ Іван Петришин, учитель народний.
„ Іван Строньский, „ „
„ Осип Танчаковский, „ „
„ Ілия Чиж, управитель школи в Клепарові.

Заступниками виділових були:

Вп. пані Ольга Барвіньска, учителька у Львові.
„ Теофіля Огоновска, „ „
Вп. п. Андрій Яворский, учитель в Миклашеві.

До комісиї контрольної вибрано: Вп. професора Петра Огоновского, професора Володимира Шухевича і о. сов. Олександра Стефановича.

9)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З нїмецкого — А. Гентї'го.)

(Дальше).

Лямберт і Гуґо зробили так, як їм казав Павзон, і стали зараз до роботи, та взяли ся складати тертиці. За пів години почули они якийсь крик. На обійстє заїхав великиї віз повен тертиць. Павзон сам вискочив на віз і став помагати скидати тертиці, а тамті оба забирали їх та складали на місци. Оба позакочували рукави, щоби їм не заваджали при роботї. Оттак працювали аж до шестої години; по тім хребет їм так задеревів, що не могли єго випростувати. На руках поробили ся міхурі від твердого дерева. Павзон був дуже вдоволений.

— Ну — сказав він — ви умієте рухати ся; працюєте лїпше як богато иньших. Я вже виджу, що ви для мене, коби лиш я для вас. Отже скажім зараз два доляри; я не такий чоловік, котрому би розходило ся о пів доляра, скоро виджу, що хтось охотно робить.

— То не злий початок — сказав Гуґо до Лямберта, коли они убирали ся в сурдути.

— Ми заробили по долярі — відповів Лямберт, а поломили собі хребти і на руках маємо міхурі, не рахуючи тих три або чотири фунти тїла, які ми стратили. То не добре було, що ми позакочували рукави; я не гадав, що сонце так дуже пече. Менї цїла рука вкрита міхурами.

— А мої також — сказав Гуґо засумований — і зачинають страшно болїти; буде клопіт завтра.

— Нинї заночуємо в готелю, Гуґо; я такий змучений, що не годен шукати помешканя.

На другий день були у них цїлі руки посїдані. Заким вибрали ся на роботу, казали собі принести оливи і понатирали собі руки нею. — Ну не зараз же закочу я рукави при роботї — відозвав ся Лямберт.

Працювали аж до обіду а відтак пішов Лямберт до Павзона і сїпнув єго за рукав.

— Я гадаю, — сказав він — що мусите на нинї пустити нас обох з роботи; нас так кости болять, що ми дїйстно не годні робити. Коли маєте якусь пильну роботу, котра мусить бути ще нинї зроблена, то ми розумієся, прийдемо ще по обідї і зробимо; але скоро нї, то ми би воліли таки зовсїм не приходити.

— Я то собі зараз вчера гадав, що ви люди сьвіжі, почуєте роботу. Розуміє ся, що можете нинї лишити ся дома; але не тратьте відваги, за кілька днів вже увикнете. Понатирайте собі зараз добре руки оливою, змийте нинї вечером оливою а завтра рано посипте мукою.

Скоро пообідали, пішли на місто, наймили собі одну комнату з двома лїжками і позносили там зараз свої річи. Відтак походили собі трохи по містї, котре ще мало видїли і наконець полягали собі в тїни під лкимись кактусами. Там спочивали собі цїле пополудне. На другий день зрана були вже значно здоровійші; запалене рук зменшило ся і они могли вже борзо робити.

— А ти що будеш тепер робити з револьвером, коли ти єго через цїлий день не носив? — спитав Лямберт, коли побачив, що Гуґо ховав свій револьвер до кишенї, коли они по роботї прийшли домів, щоби обмити ся.

— Преці в день я не мав сурдута на собі. А хоч би й який не був тут звичай, то таки я гадаю, що то було би сьмішно працювати на складї дерева з револьвером в кишени. Вечером то що иншого; під сурдутом револьвера не видко, а я гадаю, що тут нема нїкого, хто би не мав револьвера при собі.

— А я гадаю, що можна і без такого оружия бути безпечним — сказав Лямберт. — Таже й братя опришки ледви чи стріляли би неузброєного чоловіка.

— Коли би були тверезі, то може й нї — потакнув Гуґо — але тут стріляють ся по найбільшій части тогди, коли люди майже зовсїм або таки зовсїм пяні. Мій стрик говорив одного разу: може бути, що не часто треба револьвера, але коли єго треба, то вже треба конче.

В кілька днів опісля довідали ся они при вечери, що три звістні волоцюги приїхали до міста.

— Я гадаю — казав гостинник — що один з них то товариш Бука Гарріса, котрого тут три недїлї тому назад застрілили. Він волочив ся по коршмах, та присягав ся, що застрілить кождого, котрий тогди помагав. Шеріфа нема; він вибрав ся вчера з двома людьми шукати того убийника, що недалеко звідси забив вчера одного чоловіка і єго жінку, а котрого видїли люди в сих сторонах.

Уконституоване виділу відбуло ся на першім засїданю дня 18 марта 1898 р. Заступником голови вибрано проф. Іл. Огоновского, секретарем проф. Прокопа Мостовича, касиеркою п. Варвару Лїтиньску, маґазинером п. Костя Паньковского, а контрольором п. Іл. Чижа.

В роцї 1898 відбув виділ 12 засїдань, полагоджуючи справи, що входили в обем его дїланя, о скілько позваляли ему на се средства моральні та матеріяльні та поміч зі сторони членів місцевих і замісцевих. Хотяй товариство мае дбати про справи шкіл всїх катеґорий, то однак займалось найбільше справами шкіл і учителів народних.

На першім засїданю з дня 18 марта 1898 велась дискусия над поліпшенем долї товариства і над подїлом працї в виділї. Вибрано три комісиї. Перша з них (п. Паньковский) занялась перечисленем і упорядкованем членів товариства і вкладок членьских, — друга (Петришин, Строньский, Чиж) виготовила відозву до філий в цїли розбудженя більшого житя по провинциї, — третя (Білецкий, Огоновский, Танчаковский) занялась справою запомогового фонду учительского. На тім засїданю рішено також на внесенє голови Вп. Едварда Харкевича засновати бурсу для синів учителів народних. На 2 засїданю з 23 цьвітня др. Пачовский поставив внесенє, щоби печатати так звані „цеголки" на бурсу. Внесенє принято і випечатано цеголки, кожда по 20 гелерів на суму 12.340 корон. Цеголок тих розіслано до тепер на суму 2.370 корон. Гроший на то отримано 326 корон 60 гелерів. На засїданю з дня 25 червня ухвалено розписати конкурс до бурси на 5 місць з малою доплатою. На засїданю з дня 24 вересня принято до відомости, що до бурси принято 6 учеників а то: 3 за доплатою 10 зр., 2 за доплатою 7 зр., а 1 за доплатою 5 зр. Бурсу уміщено при Інститутї сьв. Николая.

На засїданю з 4 червня засновав ся комітет в справі заложеня виділової, жіночої школи з руским язиком викладовим. Пороблено потрібні приготовленя і по одержаню позволеня від власти, отворено торжественно пяту клясу з початком вересня 1898 р. Учениць числить школа 32. Наука відбуває ся правильно. В школї тій учать П. Т. ПП.: Релїґії о. Д. Лопатиньский, язика руского М. Лісецка, язика польского Т. Огоновска, язика німецкого О. Роздольский, історії і ґеоґрафії Ол. Кулачковска, іст. натуральної і сьпіву М. Арданівна, рахунків і рисунків О. Барвіньска, каліґрафії Іл. Огоновский і робіт ручних жіночих Йос. Паньківска. — Ухваленої на засїданю виділу ремунерациї зреклось жертволюбне тїло учительске на користь школи. Учителькою господинею тої кляси е Вп. пані М. Лісецка. Вп. п. посол Барвіньский з товаришами поставили в груднн 1898 в соймі внесене, щоби край приняв тоту школу на фонд краевий, або поки-що удїлив субвенциї на еї удержане. На внесене Вп. п. Харкевича, ухвалено отворити при сїй школї в другім півроцї шкільнім курси приготовляючі о характері приватно-домашнім для тих дївчат-Русинок, котрі схотять образовати ся в рускім язицї і лїтературі. Перший відділ буде провадити Вп. п. Теоф. Огоновска, а другий професор др. Пачовский. Виділ віднїс ся о підмогу на удержане тої школи до руских товариств. Дали: Нар. Торговля 50 зр., Тов. „Просьвіта" 50 зр., Тов. „Руска Бесїда" у Львові 50 зр., Наук. тов. ім Шевченка 50 зр., Крім сего: Вп. п. др. Стефан Федак 100 зр., Вп. п. Спожарский 5 зр., Вп. п. Хойнацкий 5 зр., Вп. о. сов. Тороньский 2 зр; , Вп. посол Барвіньский 5 зр., Тов. „Шкільна поміч" у Львові на коляду 10 зр., Клюб Русинок, дохід з вечерниць Миколаївских 34 зр. 20 кр., складка у сьв. Юрі 6 зр. 50 кр., при виписї зібрано 8 зр. Справу заложеня Інститута для дївчат, в котрім дївчата знайшли би поміщене і харч, відложено на разї на пізнїйше. (Конець буде.)

Новинки.

Львів дня 9-го лютого 1899.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар постановою з дня 25-го сїчня с. р. затвердив вибір Меч. Брикчиньского, властителя Пацикова на презеса, а о. Ів. Айзельта римо-кат. катихита в школї реальній в Станиславові на заступника презеса ради повітової в Станиславові.

— **Ц. к. краева Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 1-го і 6-го лютого 1899: 1) Висказати гр. Щаст. Козебродскому з Глібова і членови окружної ради шкільної в Скалатї подяку за щире і успішне підпиране шкіл народних в згаданім окрузї; 2) затвердити вибори до окружних рад шкільних: Тад. Точиского, управителя 4-кл. школи в Тисьменици на представителя учительства до окружної ради шкільної в Товмачи, Леон. Лукашевича управителя 6-кл. школи мужескої в Дрогобичи на представителя учительства до окружної ради шкільної в Дрогобичи і Як. Лукасевича на відпоручника повітової ради в Залїщиках до окружної ради шкільної також; 3) іменувати учителями народних шкіл: Йос. Клюсика і Меч. Лозиньского старшими учителями 4-кл. школи мужеской в Коломиї, Іл. Олексина молодшим учителем 6-кл. школи мужеской в Коломиї, Теод. Рибака молодшим учителем 4-кл. школи мужеской в Коломиї, Йос. Ґурского учителем 1-кл. школи в Глубокім, Пан. Шурґота учителем в Чертежи, Вас. Сагайдака в Тичині новім, Єл. Пітулей молодшою учителькою 2-кл. школи в Опришівцях, Теод. Стоцку учителькою 1-кл. школи в Дрогомирчанах, Кар. Кучабиньского в Пониківі, Ів. Рубриха старшим учителем 5-кл. школи мужеской в Кутах, Мел. Вайгель учителькою 1-кл. школи в Стїнці, Ізид. Кабаровского в Плугові, Кльот. Явачкову в Хохолові, Євг. Балтарович старшою учителькою 4-кл. школи в Щавници; 4) іменувати о. Людв. Вінгера помічником римо-кат. катихита в школї реальній у Львові; 5) іменувати о. Фел. Малярского суплентом-катихитом при ґімназиї в Станиславові; 6) приймити до відомости справоздане з люстрациї учительської семинариї женьскої і мужеской школи виділової в Перемишли.

— **Дирекция ц. к. клініки окулістичної у Львові** подае до відомости: В амбулаториї нової клініки окулістичної, відданої до публичного ужитку дня 25 сїчня с. р., приймае ся доходячих хорих на очи щоденно від 10-ої до 12-ої години перед полуднем. Клініка очна містить ся в лївім крилї краевого шпиталя публичного на Личакові.

— **Новий уряд почтовий** вийде в житє з днем 15 с. м. в місцевости Мишковичі, тернопільского повіта. До округа доручень н. к. уряду почтового в Мишковичах належать громади і обшари двірскі: Мишковичі, Чартория і Лука велика.

— **В рускій паралельній клясї ґімназиї в Тернополи** випала клясифікация за перший півріч ось як: На 59 клясифікованих учеників ді-

---

Він на жаль не верне скорше аж за два або три днї. Єсть, що правда, заступник шерифа Жільберт, але той до нїчого. Він уміе шерифови у всїм помагати, але сам не возьме ся до нїчого.

— Але я все-таки гадаю — відозвав ся Гуґо, — що цїле місто не дасть ся прецї тиранїзувати тром волоцюгам!

— Авжеж, що нї, та й ми того так само не любимо як і другі, але то Вам скажу, що коли один з тих трох голяндский Сам, другий дикий Герве, а третий чорний Жак, то нїхто не схоче собі з ними заходити. То три найнебезпечнїйші злодюги. Кождий з них єсть в силї сам один перепудити місто, а коли они всї три возьмуть ся разом, то не хотів би я бути при тій забаві з ними. Ви ще не знаете ся на таких річах, бо инакше Ви би так легкодушно не говорили. Коли побудете тут кілька місяців, то зміркуете, що не можна брати якомусь чоловікови того за зле, коли він таким опришкам уступае ся з дороги.

В сїй хвили дав ся почути на улици крик і тупіт кіньских копит; за тим роздало ся кілька вистрілів, і рівночасно в трох горішних шибах зробили ся майже рівночасно три малі круглі дїрки. Кождий схилив ся понад свій таріль; за хвильку могли кулї так само пробити долїшні шиби і поцїлити тих, що сидїли коло стола. Відтак роздав ся голосний сьміх і тупіт кіньских копит, що шаленим чвалом гнали ся дальше.

— Они ще тепер роблять собі жарти — сказав один з мужчин — але пізнїйше, коли лїпше позапивають ся, буде гірше.

— Таже то не жарти, стріляти комусь крізь вікна до хати — сказав Лямберт.

— О то ще нїчого — запримітив якийсь другий; — я видів, як може яких дванайцять кавбоїв [1]) впало до місточка і так стріляли на всї боки, що за пів години опісля не було анї однїсенької шиби, в котрій би не було кругленької дїрки. Они зістрілюють людем капелюхи з голови, то їх найбільший жарт, тим они показують свою зручність і наганяють людем смертельного страху. Я видів, як тоті кавбої так сьміяли ся, що мало з коний не поспадали, коли якийсь паробок одним скоком забіг до якоїсь хати. Але люди не дуже на то сердили ся. Кавбої бувають не злі; они бувають такі збиточливі, що аж зухвалі, коли їх нападе така примха, але они не роблять того в злім намірі. Они не жалують гроший а ненавидять таких волоцюгів як онтї три там на улици. Тоті були би опанували цїлий Тексас, як би кавбої не зробили були на них облаву. Я видів як кавбої одного дня застрілили і повісили кільканайцять убийників і грачів. Часом піде і межи ними бійка. Коли кавбої з одної ферми погнївають ся з другими з якої другої ферми, а опісля зійдуть ся в містї, то буває лихо. Одного разу була така битва, що згинуло в нїй більше як двайцять кавбоїв, а крім того шість чи вісім міщан, що вбігли були під їх кулї.

Як-раз скінчили обідати, коли якийсь чоловік вбіг до хати.

— Чи чули ви, що стало ся? Той голяндский Сам і его ватага виважили двері в хатї заступника шерифа виволїкли его та впакували в него кільканайцять куль.

Понесли ся голоси обуреня.

— Ну — сказав Гуґо — коли би заступник шерифа був сповнив свій обовязок і скликав всїх людий на поміч, щоби тих злодюгів половити або постріляти, скоро прийдуть до міста, то не були би позбавили его житя, а я гадаю, що то прецї мусить ся так зробити.

— Я гадаю, що буде найлїпше — відозвав ся хтось з присутних — коли дамо знати хата від хати, щоби кождий з рушницею або пістолетом станув коло вікна і стріляв на тих опришків, коли будуть їхати.

— То була би нечестна борба — відозвав ся хтось другий.

— Нечестна борба! — повторив перший. — Або хиба они може честно поступили собі зі заступником шерифа? Чи гадаете, що они би насамперед давали комусь знати, що хотять его застрілити? Їм то й не в голові. Я кажу, що мусимо їх вистріляти.

Всї згодили ся на то. Один з присутних отворив двері і виглянув осторожно на улицю, чи там спокій. Відтак дав знати, що анї одного з опришків не видко а тоді всї присутні зараз розійшли ся.

Лямберт і Гуґо побули ще пів години в гостинници. Господар гостинници не хотів тому вірити, щоби люди в містї відважили ся зачепити опришків.

Коли би тут був шериф і він обняв провід, то може би щось і зробили — сказав він; — але що его нема, то я не вірю в то, щоби они до чогось взяли ся. Бо видите, нїхто не може на другого спустити ся, а кождий знае, що его жде смерть, як би він котромусь з тих злодюгів щось зробив. Коби ми тут мали правильну улицю з рядом домів по обох боках, так, щоби ми могли стрілити на них цїлою лавою, то було би що иншого; але доми стоять кождий окремо, один при улици, другий подальше від неї, отже нїхто не хоче перший зачинати. Тепер прийдуть незадовго і сюди та все менї повипивають а я певно й феника не дістану за напитки. Але то не було би ще найгірше; мабуть станугь кидати фляшками і більш побють як повипивають.

— Ну, але менї здае ся — сказав на то Гуґо — що то таки встид і ганьба, що місцевість, в котрій єсть звиш сто душ, дае ся так тим розбишакам полохати.

[1]) Кавбой (cowboy) — дословно: „хлопці від коров"; в дальшім значіню також парубки від коний.

стало: 8 степень відзначаючий, 41 степень перший, 7 степень другий а 3 степень третий.

— **Руских церков** в Америці — як доносить тамошна „Свобода“ — єсть тепер 51, а сьвященників 36. З між них походить 9 з Галичини а 27 з Угорщини. — В бразилїйскій Парані є доси дві рускі церкви.

— **Книгарня Ставропигійского Інститута** повідомляє всіх Всч. оо. парохів Львівскої єпархії, що фасії до конґруи розіслано на руки деканальних урядів. Поодинока висилка до оо. парохів опізнила би їх висилку. Коли би з других диецезий жадали оо. парохи фасий, зволять віднести ся до книгарні.

— **Громадску крамницю** отворено дня 24 січня в Перерові, коломийского повіта. Посьвященя крамниці довершили оо.: Ал. Решетилович, Бирчак і Павло Чужак. Крамницю отворено заходами начальника громади Якова Микитюка і других просьвіченїйших селян.

— **В Копичинцях** дня 16-го н. ст. лютого відбудуть ся (в громадскій сали) перші загальні збори повітового товариства задаткового з обмеженою порукою на гусятиньский повіт. На ті збори запрошують основателї до найчисленнїйшої участи. — *о. Петро Шанковский, др. Сафіян, о. Север. Матковский, о. Дан. Бахталовский, о. Ник. Теодорович, о Іс. Кисілевский.*

— **Аматорске представлене** устроїла читальня „Просьвіти“ в Камінці Струмиловій дня 2-го лютого, заходом тамошного пароха о. Цегельского. Відограно дуже удачно „Наталку Полтавку“ при заповненій сали тамошного польского касина. Польска публика живе в тім місті дуже згідно з Русинами, то-ж і дохід з представленя на добродійні цїли був немалий. Таке саме представлене устроїла читальня „Просьвіти“ в селї Батятичах дня 29 січня.

— **Рух поїздів** на зелїзници Лупків-Тїсна здержано від дня 8-го с. м. з причини снїжних заметий.

— **До „Краєвого Союза кредитового“**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, приступили дотепер отсї рускі товариства кредитові: 1) Каса позичкова „Поміч“ в Теребовли, товариство зареєстроване з обмеженою порукою; 2) Каса позичкова в Ляхівцях, товариство зареєстроване з обмеженою порукою; 3) Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові; 4) Позичкове товариство кредитове „Самопоміч“ в Бродах, товариство зареєстроване з обмеженою порукою; 5) Банк звязковий в Станиславові, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою; 6) Товариство взаїмного кредиту „Поміч“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою в Городку коло Львова; 7) Общество взаїмного кредиту „Віра“, товариство зареєстроване з обмеженою порукою в Перемишли; 8) Руска каса для ощадности і пожичок, стоваришене зареєстроване з ограниченою порукою в Чернївцях, — а гакож заявили своє приступлене: 9) Каса задаткова в Стрию, товариство зареєстроване з ограниченою порукою, і 10) Товариство взаїмного кредиту „Надія“, зареєстроване з обмеженою порукою в Бережанах. В Самборі завязує ся руске товариство кредитове „Добробит“. З Краєвого Союза кредитового“ вислано взірцевий статут для основателїв повітових товариств кредитових в Камінцї струмиловій, Копичинцях (на повіт гусятиньский), Городенцї, Борщеві, Золочеві, Дубецку і Роздолї. Зголошеня о позички на значнїйші квоти, котрих повітові товариства кредитові не могли би удїляти, зволять Сьвітлї Дирекциї дотичних товариств відсгупити „Краєвому Союзови кредитовому“ у Львові. „Краєвий Союз кредитовий“ у Львові удїляє позички: товариствам кредитовим на 5½%, иншим особам на 7% без побираня додатку на кошти адміністрациї. Також приймає „Краєвий Союз кредитовий“ вкладки щадничі в довільній висоті і опроцентовує їх на 4½%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ уміщений є у Львові в Ринку, ч. 10, на II· поверсі. *Дирекция.*

— **Помер** о. Димитрий Капко, парох в Лужку дїльнім, дек. мокряньского, перемиской єпархії, дня 5-го лютого в 54-ім році житя а 26-ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 8-го лютого: Пшениця 9·25 до 9·60 зр.; жито 7·50 до 7·80; ячмінь броварний 6·75 до 7·75; ячмінь пашний 5·75 до 6·—; овес 6·50 до 6·75; ріпак 10·50 до 11·—; горох 6·— до 6·20; вика 5·— до 5·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·25 до 5.50; гречка 7.50 до 8.—; конюшина червона галицка 50·— до 60·—; шведска 40·— до 55·—; біла 40·— до 50·—; тимотка 17·— до 21·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·50 до 5·80; нова 5·50 до 5·80; хміль —·— до —·—.

Курс львівский.

Дня 8 лютого 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	377·—	387·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	292·—	296·—
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101.00	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·—	97.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·30	96·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·90	98·60
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·25	—·—
„ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·—	94·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·00
Міста Станиславова	51·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·25	20·50
Угорскі черв. хреста	11·20	12·80
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	26·25	27·25
Базиліка	6·80	7·30
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·65	5·75
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58 80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 9 лютого. Бюро кореспонденцийне заперечує чутку, мов би то ґр. Тун в послїдних днях переговорював з проводирями всїляких партий в Раді державній а передовсїм з членами молодоческого екзекутивного комітету.

Відень 9 лютого. До N. W. Tagblatt доносять з Хебу (Еґер) що тамошнє старостве не позволило ставити там памятник кн. Бісмаркови.

Вашінґтон 9 лютого. З Манїлї доносять, що вчера відбула ся там нова битва з Таґалями, котрих відперто. По стороні Американцїв погибло 2 людий, а 6 єсть ранених.

Мадрид 9 лютого. Королева підписала декрет склпкуючий кортези на день 20 с. м. і другий декрет заводячий на ново конституцийну поруку в цїлім краю.

— Та на таке й виходить, як кажете — притакнув властитель гостинницї. — Але мусите погадати собі, що кождий з тих опришків вистрілить на двайцять кроків аса на карті. Кождий з них має два револьвери і кождий має в своїй руці житє двайцятьох людий а они уміють так борзо стріляти, що стрілять двайцять разів, заким хтось добуде свій револьвер і змірить ся ним.

— А чомуж не замкнете своєї хати? — спитав Лямберт. — Тогди не могли би увійти сюди і тут дурїти.

— Так гадаєте? Они би менї розбили двері своїми пістолєтами, а як би я їх затарасував, то они би може й хату підпалили, бо і таке вже бувало.

— Ходїм домів, Гуґо — відозвав ся Лямберт. — Чим борше ляжемо спати, тим лїпше. А що наша комната позад хати, то нехай собі стріляють кілько хотять, а нас не поцїлять.

Гуґо взяв капелюх і оба вийшли на улицю та пустились домів. Не уйшли ще далеко, коли знов зачули тупіт кіньских копит.

— Ось один з них — крикнув якийсь голос з гори крізь вікно на улицю. — Втікайте поза хату, там двері отверті. Я чув два чи три вистріли, він Вас певно застрілить!

— Ходи живо, Гуґо! — сказав Ламберт.

— Та іди, Лямберте, ти не узброєний, але я не буду перед нїким втїкати — сказав Гуґо гнївливо. — Ідиж, тут обійде ся без тебе, ти не маєш револьвера.

— Я тебе самого не лишу — сказав Лямберт спокійно — впрочім він й так вже тут.

Гуґо сягнув вже був рукою взад і держав в руці револьвер в кишени свого сурдута. Коли їздець під'їхав близше, рушив рукою а Гуґо побачив, як в сьвітлї місяця заблиснув револьвер.

В тій же хвили роздав ся вистріл.

Але скоро Гуґо побачив наставлений до него револьвер, впав чим борше на колїна, а куля свиснула понад его голову і вдарила в стїну.

Він підняв руку і стрілив а рівночасно з якогось вікна стрілив хтось два рази; їздець здоймив руки в гору і повалив ся на землю, а добре вичуваний кінь зараз станув.

— Ходи Лямберте! — сказав Гуґо; — чим скорше підемо звідси, тим лїпше.

Але заким ще они уйшли двайцять кроків, зачули, що поза ними гонять нїби два конї.

— Втікаймо поза отсю хату, Лямберте. Я не гадаю, щоби они переїхали попри онтих людий у вікні, а коли переїдуть, то будуть думати о своїй власній безпечности і не звернуть на нас уваги.

Ледви що зайшли поза ріг хати, як роздались вистріли лавою, а по тім стали остро гримати револьвери. Відтак пігнав попри них чвалом якийсь чоловік, одна рука звисала ему в долину а поводи були закинені коневи на шию.

— Мабуть тамтого другого застрілили — сказав Гуґо — а отсего зранили. Ходи, лягаймо спати.

Лямберт не відзивав ся анї словом, аж увійшли до комнати. Гуґо засьвітив сьвічку.

— Ну, добрий з тебе товариш — сказав Лямберт. — Я гадав, що ти уникаєш всякої зачіпки і думаєш лиш о тім, щоби спокійно працювати, а ти тут ще й сам пхаєш ся, щоби тебе застрілили, як би то ти мав цїле своє житє лиш бити ся з якимись волоцюгами.

— Він мене зачепив — сказав Гуґо; — я перший не стріляв анї не зачіпав его. Але я не втїкаю, скоро я узброєний. Тебе би треба нагайбити за то, що ти там лишив ся не маючи оружия; на то треба хиба з розуму зійти! Ну, нема що о тім більше говорити, лягаймо спати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Крехoвецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).